

Johann Adolf Hasse was born in Bergedorf near Hamburg in 1699. Because of his German origins, he was nicknamed *Il Sassone* (Saxon). In his youth, he performed as a tenor at the Hamburg Opera, and was later employed at the Brunswick court. After 1721, he travelled to Italy and stayed mainly in Naples. In 1730, he was appointed the Court Kapellmeister of the Saxon Prince Elector and the King of Poland at the Dresden court. He remained there for more than thirty years, although his stay was interrupted by frequent travels. His wife was the famous singer Faustina Bordoni. He spent the last twenty years of his life mostly in Vienna and Italy, and died in Venice in 1783.

Hasse composed the serenade *La Semele o sia La richiesta fatale* (Semele, or, A Fateful Wish) in Naples, where he was staying in the 1720s. The circumstances of the work's creation are unknown.

The only source is the handwritten score, today kept in the *Gesellschaft der Musikfreunde Archives* in Vienna; the score only states the date of the first performance (the autumn of 1726), but not the place where the piece was performed nor the person who had commissioned it. Major musical productions in Naples at that time were held in the palace of Viceroy Michael Friedrich Althann. However, it cannot be ruled out that the serenade was intended for another nobleman – one of Hasse's supporters, it may have been for instance Carlo Carmignani, in whose house the serenade *Marc'Antonio e Cleopatra*, which is generally seen as the first step toward Hasse's fame, was performed in 1725. It is true that Hasse got two opera commissions for Naples' Teatro San Bartolomeo (*Il Sesostrate*, *L'Astarto*) in the same year, so he was already a well-known author at the time when *Semele* was composed.

In terms of Czech music history, the fate of the piece is rather interesting. According to recent musicological research, the score of the serenade comes from the music collection of Count John Adam Questenberg in Jaroměřice nad Rokytnou. So far, no one has managed to find out how the piece came to be in Jaroměřice in the first place. Perhaps it had something to do with the copyist Carl Joseph Brauner, who was employed in the Naples viceregal band in the mid-1720s and there, in addition to this serenade, copied several other scores by Hasse, which also originally come from the Jaroměřice collection and are now archived in Vienna (*Marc'Antonio e Cleopatra*, *Il Sesostrate*). Nothing is known about any performance of the serenade in Jaroměřice, either.

Hasse's *La Semele* bears the subtitle of “*serenata a tre*”, which was one of the favourite vocal forms of the Baroque era. These were relatively short pieces of music and drama on the border between opera and cantata, written for three voices accompanied by an orchestra (*con stromenti*). Serenades were usually performed in palaces or gardens; more epic pieces were generally written to celebrate marriages or other significant occasions. The stage design was therefore quite free and depended on the nature of the piece and the circumstances (for example on whether a theatre was available); it can be assumed that costumes were used and Baroque gestures were involved. *La Semele* is among the more dramatic pieces and the score contains stage notes, suggesting that acting was involved as well. The fact that this serenade is closer to an opera is also indicated by its designation as “*drama per musica*” on the score's cover, handwritten by Count Questenberg.

The libretto for *La Semele o sia La richiesta fatale* was written by Francesco Ricciardi, who is also the author of the text for the aforementioned serenade *Marc'Antonio e Cleopatra*. Not much is known about Ricciardi's life and work, but as he was staying in Naples at that time (he performed in several operas in 1724 and worked as the intendant of the San Bartolomeo Theatre in the 1730s), it can be assumed that he worked on the serenade directly with the composer, which is also suggested by certain clues in the piece itself.

The basis for the text of the serenade can be found in Book III of Ovid's *Metamorphoses*. The plot of the piece can be summarised as follows: *Semele is the extraordinarily beautiful daughter of the Theban King Cadmus and his divine wife Harmonia. Jupiter, the ruler of the gods, is mesmerised by her beauty and often meets her disguised as a handsome young man. However, Jupiter's wife Juno notices her husband's affair and in her untamed jealousy she decides to destroy Semele. She assumes the form of Semele's old nurse and arouses suspicion in the young girl in love, who is no*

longer sure whether her beloved really is Jupiter. Semele obeys the cunning advice that she should make her lover show himself to her in his full glory as the ruler of the gods. By the waters of the underworld River Styx, Semele has Jupiter swear that he will fulfil her only wish. Jupiter then in vain tries to divert Semele from this requirement because he knows it means her destruction. However, even he cannot break a most sacred oath and has to grant his lover's wish. When they next meet, Jupiter appears before Semele as the ruler of the gods with thunder and lightning. The unfortunate girl is burned in the devastating brightness. Nevertheless, Jupiter soon brings her to Olympus and Juno has no choice but to make her peace with her former rival.

A plot based on the conflict of love, ambition, infidelity, and jealousy is among the traditional themes of Baroque librettos. Francesco Ricciardi, however, handles these motives in a modern and understandable way; we can find many human traits in the conduct of the divine characters. Juno's anger as a woman deceived turns on the object of her husband's love rather than on her husband himself; however, it is not just jealousy that drives Juno to revenge. Indeed, Juno is angered because Semele wants to be equal with her, a proud ruler of the gods, rather than because Semele receives Jupiter's loving embraces. In the scene with Juno and Semele, where Juno in disguise gives Semele the fateful idea, we can see female cunning in its detail: first Juno flatters Semele for her beauty and youth, so the girl is only too happy to brag about her noble lover, and only then does Juno sow poison in Semele's heart. The scheme, however, does not seem very effective at first. In the face of mortal danger, Semele gets rid of the indeterminate fear that has burdened her, and accepts her fate with joy: finally she will rise to the level of gods and be worthy of her noble lover's love. Jupiter does warn her of the destructive force of his lightning, but the fateful oath brings him even closer to his lover.

The terzetto at the end of Act I is an outstanding musical expression of the relationships between the persons concerned: Semele and Jupiter profess their love for each other in a tender duet, while Juno goes against them in a rhythmic motion supported by the unison orchestral accompaniment. The music expresses Juno's triumph. In the final ritornello, Juno's introductory aria resounds strongly; at the end of the middle part, the composer wrote Juno's aria higher than Semele's, which is otherwise generally higher.

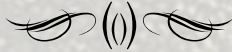
In Act II, the characters further crystallise. In the introduction, Semele recalls the best moments of her love and her erstwhile innocence; the natural motifs that were present in her first aria are ever stronger and exquisitely expressed by music (breeze – an undulating triol movement, streamlet – a descending melody in divided violas, birdsong – violin figurations). In her infatuation with the idea of her future glory, however, Semele is deaf to her lover's reasoning: her only answer is the accusation that Jupiter no longer loves her. Juno can be satisfied, her revenge is complete.

The upcoming tragedy is introduced by a grim recitativo accompagnato, expressing Semele's anticipation in the darkness. Destiny cannot be avoided: when Jupiter comes, the girl, dazzled by the brightness of his majesty, dies. The central point of the story is rather surprising in terms of music as well as drama. Jupiter does not speak any words of passion and pain over his dead lover; he rather misses her beautiful eyes, which were praised many times in the previous part. In the frivolous minuet, Jupiter acts as a Rococo lover rather than the sovereign lord of all creation. The triumphant aria of Juno that follows seems all the more serious in comparison, forming an intellectual and musical bridge to her previous scene. The deceived wife becomes the main character in the drama – both her arias, incidentally the only ones in a minor key, constitute the climax of Act II and the entire piece. Semele's aria and the final ensemble constitute a mere epilogue, in which the ancient story is closed in a reconciliatory manner.

In this description, we cannot possibly mention all the textual and musical finesses of the piece, which is without exaggeration one of the most interesting fruits of Hasse's Italian period. In the serenade, the twenty-seven-year-old composer shows not only an abundance and originality of musical ideas, but also the superb training he received from Alessandro Scarlatti, a brilliant

member of the older generation of Neapolitan composers. The themes of several of the arias exhibit the melodics typical of the gallant style of the succeeding Neapolitan generation; however, the arias contain surprises in the form of a frequent use of chromatics and detailed instrumental voices. Similarly to Hasse's other works written in the 1720s, the overall structure of the serenade with an unusual number of accompagnato recitatives demonstrates Hasse's considerable dramatic talent, which made him known as the first opera composer of Europe over the following decades.

Jana Spáčilová

PLOT OF THE OPERA

ACT I

The Goddess Juno descends from Heaven to the Earth because she has heard rumours of her husband Jupiter's affair with a beautiful human. Juno is angry and is thinking of various forms of revenge (Scene 1). In a forest meadow, she meets a surprised Jupiter, and gets an honest answer to her direct question: Ruling the world is a burden that can only be balanced by the pleasure of physical love. Such love takes many forms in Jupiter's mind (Scene 2). An offended Juno is left alone. The desire for revenge turns into self-pity and apathy (Scene 3).

We find ourselves in a bedroom, where the satisfied world-ruler in human form is fussing over his human mistress, Semele. Semele constantly doubts Jupiter's sincerity (Scene 4). Jupiter, however, understands her reproaches as seduction, and makes love to Semele again and again (Scene 5).

A lonely Semele is visited by her old nurse, Climene, who is actually the Goddess Juno in disguise. Juno flatters Semele and gives her the fateful idea that she should make her lover swear to fulfil her every wish as evidence of his true love. The wish is supposed to be meeting her lover in his true divine form (Scene 6).

After the nurse leaves, Jupiter comes but Semele is unapproachable and quiet. At Jupiter's insistence, Semele reveals her distrust of his faithfulness (Scene 7). Jupiter swears on the underworld itself that he will do anything to convince Semele of his feelings. He solemnly swears and Semele equally solemnly utters the fateful wish. Only then does Jupiter realise that, as a burning deity, he will kill his human lover. He is raging to the point where he makes the world shake (Scene 8). Juno comes and catches the lovers together. The quarrel turns into a brawl (Scene 9).

ACT II

Semele is walking in the woods, waiting for her lover and recalling their first meeting by the stream (Scene 10). Jupiter comes and tries to persuade her to absolve him from his oath (Scene 11). However, Semele is insistent: The sincerity of his love means more to her than her own life (Scene 12).

A brief quarrel takes place in the heavenly dwelling of the gods, after which Jupiter leaves Juno once and for all. Juno is raging and looking forward to Semele's speedy death, which is to atone for the personal insult (Scene 13).

At night, a lonely Semele is waiting for the coming of her lover in his true divine form. Jupiter comes as a burning deity and Semele, blinded by the glare, dies. Jupiter, crazy with grief, cannot bring himself to leave his dead lover (Scene 14). Juno arrives on the scene and mocks her husband's foolishness. His inability to renounce pleasure has killed its source (Scene 15). Nevertheless, Jupiter has lived up to his oath and, as the supreme ruler of the world, he is able to revive Semele. Semele comes back to life, reincarnated as a demigod (Scene 16). Juno submits herself to Jupiter's authority and he rewards her gesture with a pledge of faithfulness (Scene 17).

Tomáš Hanzlík

Johann Adolf Hasse

La Semele

o sia La richiesta fatale

Partneři:

Mecenáši:

Johann Adolf Hasse

La Semele

o sia La richiesta fatale

ENSEMBLE DAMIAN

SEMELE

Hana Holodňáková *soprán / soprano*

GIUNONE / CLIMENE

Dora Pavlíková *soprán / soprano*

GIOVE

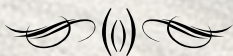
Martin Ptáček *kontratenor / counterternor*

AMOR / GÉNIUS

Šimon Hron

CLIMENE / VENDETA

Sergej Sanža

Tomáš Hanzlík *hudební nastudování
a režie / musical
arrangement and direction*

Vendula Johnová

Tomáš Hanzlík *scéna a kostýmy
/ stage and costume design*

Kateřina Zahradníčková *produkce / production*

Veronika Manová *housle / violin*

Sarah Flögel *housle / violin*

Jana Spáčilová *housle / violin*

Vladimíra Grenerová *housle / violin*

Martin Flašar *housle / violin*

Niaz Zajni *housle / violin*

Tomáš Hanzlík *viola*

Branislav Lariš *viola*

Petra Machková Čadová *violoncello / cello*

Marek Kubát *theorba / theorbo*

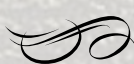
Martin Smutný *pozitiv / positive organ*

Šimon Jakubiček *kontrabas / double bass*

Juliana Synková

Marek Řihák

Matěj Gregor *mašínisté / machinists*

Johann Adolf Hasse se narodil roku 1699 v Bergedorfu u Hamburku. Pro jeho německý původ mu přezdívali *Il Sassone* („Sas“). V mládí vystupoval v hamburské opeře jako tenorista, později byl zaměstnán na brunšvickém dvoře. Po roce 1721 nastoupil cestu do Itálie, pobýval především v Neapoli. Roku 1730 byl jmenován dvorním kapelníkem saského kurfiřta a polského krále dvora v Drážďanech. Na tomto místě setrval přes třicet let, i když byl jeho pobyt přerušován častými uměleckými cestami. Jeho manželkou byla slavná zpěvačka Faustina Bordoni. Posledních dvacet let svého života strávil převážně ve Vídni a v Itálii, zemřel v Benátkách roku 1783.

Serenatu *La Semele o sia La richiesta fatale* (Semelé aneb Osudné přání) zkomponoval Hasse v Neapoli, kde pobýval ve dvacátých letech 18. století. Okolnosti vzniku díla nejsou známy. Jediným pramenem je rukopisná partitura díla uložená dnes v *Archivu Gesellschaft der Musikfreunde* ve Vídni, která udává pouze datum provedení na podzim roku 1726, nikoli však místo či osobu objednavatele. Hlavní hudební produkce se v Neapoli v této době odehrávaly v paláci mistokrále Michaela Friedricha Althanna.

Není však vyloučeno, že serenata byla určena pro jiného šlechtice – z Hasseho podporovatelů by přicházel v úvahu např. Carlo Carmignani, v jehož domě zazněla roku 1725 serenata *Marc'Antonio e Cleopatra*, která je obvykle považována za první krok k Hasseho skladatelské slávě. Je pravdou, že v témže roce dostal hned dvě operní zakázky pro neapolské Teatro San Bartolomeo (*Il Sesostrate*, *L'Astarto*), takže v době vzniku *Semely* byl již známým autorem.

Z hlediska české hudební historie jsou zajímavé další osudy díla. Podle nedávných muzikologických výzkumů totiž pochází partitura serenaty z hudební sbírky hraběte Jana Adama Questenberga v Jaroměřicích nad Rokytnou. Prozatím se nepodařilo zjistit, jak se dílo do Jaroměřic dostalo. Určitou roli snad zde mohl hrát kopista Carl Joseph Brauner, který byl v polovině 20. let zaměstnán v neapolské místokrálovské kapele a kromě této serenaty zde opsal několik dalších Hasseho partitur, které rovněž náležejí do jaroměřické sbírky a jsou dnes uloženy ve Vídni (*Marc'Antonio e Cleopatra*, *Il Sesostrate*). Rovněž nevíme prozatím nic o tom, že by serenata byla v Jaroměřicích provedena.

Hasseho *La Semele* nese podtitul „*serenata a tre*“, což byla jedna z oblíbených vokálních forem doby baroka. Označovala se tak menší hudebně dramatická díla na pomezí opery a kantáty, určená pro tři zpěvní hlasy s doprovodem orchestru (*con stromenti*). Serenaty se zpravidla prováděly ve šlechtických palácích či zahradách, výpravnější kusy byly určeny k oslavám štatků či jiných významných příležitostí. Způsob scénického ztvárnění byl proto dosti volný a závisel na charakteru kusu a provozovacích možnostech (např. bylo-li k dispozici divadlo), pravidelně lze předpokládat kostýmování zpěváků a zapojení barokní gestiky. *La Semele* patří k dramatictějším kusům, partitura obsahuje scénické poznámky, podle čehož lze usuzovat také na hereckou akci. To, že se tato serenata blíží spíše opeře, ukazuje také její označení „*drama per musica*“ na deskách partitury, psané rukou hraběte Questenberga.

Libreto k serenatě *La Semele o sia La richiesta fatale* napsal Francesco Ricciardi, který je také autorem textu výše jmenované serenaty *Marc'Antonio e Cleopatra*. O jeho životních osudech a dalším básnickém díle není prozatím mnoho známo, avšak podle toho, že v této době pobýval v Neapoli (v roce 1724 je zaznamenáno jeho účinkování v několika operách a ve třicátých letech byl intendantem divadla San Bartolomeo), lze usuzovat, že na serenatě spolupracoval přímo se skladatelem, čemuž nasvědčují také určité indicie v samotném díle.

Předlohu pro text serenaty nalezneme ve III. knize Ovidiových *Metamorfóz*. Děj kusu by se na způsob operního „argomenta“ dal vyložit asi takto: *Semelé byla neobyčejně krásná dcera thébského krále Kadma a jeho božské manželky Harmonie. Vládce bohů Iuppiter byl uchvácen její krásou a často se s ní stýkal v podobě krásného jinocha. Iovově manželce Iunoně však neuniklo záletnictví jejího chotě, a ve své nezkrotné žárlivosti se rozhodla, že Semelu zničí. Přijala podobu Semeliny staré chůvy, a zasedla do duše zamilované dívky pochybnosti, zda její tolik milovaný jinoch je vskutku Iuppiter, nebo zda se za něho jen vydává. Semelé se dala zvíkat a uposlechla Istivě našeptané rady, že má donutit svého milence, aby se jí zjevil v plné nádheře jako vládce bohů. Semelé zaváže Iova přísahou při vodách podsvětní řeky Stygu, že splní*

její jediné přání. Marně se pak Iuppiter snaží odvrátit Semelu od tohoto požadavku, neboť ví, že to znamená její záhubu, ale ani on sám nemůže zrušit nejposvátnější přísahu a musí své milence vyhovět. Při příštím setkání stane Iuppiter před Semelou jako vládce bohů s hromy a blesky. Nešťastnice v ničivém jasu shoří. Iuppiter ji však uvede na Olymp a Iunoně nezbude než se smířit se svou bývalou sokyní.

Zápletka vystavená na konfliktu lásky, ctižádosti, nevěry a žárlivosti patří k tradičním námětům barokních libret. Francesco Ricciardi však tyto motivy zpracovává zcela moderním, pro dnešního diváka srozumitelným způsobem; v pohnutkách jednání božských postav nacházíme mnoho lidského. Iunonin hněv zrazené ženy se obrací namísto na manželovu hlavu k objektu jeho lásky, není to však jen žárlivost, co ji žene k pomstě. Mnohem více než to, že Semelé přijímá Iovova láskyplná objetí, ji popouzí to, že se tím chce vyrovnat jí, hrdé vládkyni bohů. V jejím výstupu se Semelou, v němž jí v přestrojení našeptá neblahé přání, vidíme celou šíři ženské lživosti: nejprve jí zalichotí pro její krásu a mládí, takže se dívka ráda pochlubí svým vznešeným milencem, a teprve potom zaseje do její duše jed. Intrika se však zpočátku nejeví jako příliš účinná. Semelé se tváří v tvář smrtelnému nebezpečí zbavuje neurčitého strachu, který ji doposud tížil, a přijímá svůj úděl s radostí: konečně se povznese na roven bohům a bude tak hodna lásky svého vznešeného milence, Iuppiter sice varuje před ničivou silou svých blesků, osudová přísaha jej však ještě více přimkne k milence.

Tercet v závěru první části je vynikajícím hudebním zobrazením vztahů zúčastněných osob: Semelé a Iuppiter se v něžném dvojhlasu ujišťují o své lásce, zatímco Iuno proti nim vystupuje rytmickým pohybem podpořeným unisonovým doprovodem orchestru. Avšak v hudbě je již ukryt Iunonin triumf. V závěrečném ritornelu zaznívá výrazně motiv její úvodní árie; na konci středního dílu potom skladatel vede její part nad Semelíným, který je jinak celkově položen výše.

Ve druhé části se postavy dále vyhraňují. Semelé v úvodní scéně vzpomíná na nejkrásnější okamžiky své lásky a někdejší nevinnost; přírodní motivy, které se objevily již v její první árii, jsou zde ještě znásobeny a znamenitě vykresleny hudbou (vánek – vlnivý triolový pohyb, potůček – sestupná melodie v dělených violách, zpěv ptáků – houslové figurace). Ve své zaslepenosti z budoucí slávy však zůstává hluchá k rozumným domluvám svého milence, jímž se pokouší ji odvrátit: jedinou odpovědí je výčitka, že ji již nemiluje. Iuno může být spokojena, její pomsta je dokonána.

Nadcházející tragédie je uvedena ponurým recitativem accompagnato, znázorňujícím Semelino očekávání v noční tmě. Osudu se nelze vyhnout – při Iovově příchodu dívka oslněna jasem jeho majestátu umírá. Ústřední okamžik příběhu je však po hudební i dramaturgické stránce řešen dosti překvapivě. Nad mrtvou milenkou nezaznívají z Iovových úst slova vášně a bolesti, nýbrž stesky po jejích krásných očích, jež byly mimochodem mnohokrát opěvovány i v předchozím textu. Ve frivolním menuetu se Iuppiter projevuje spíše jako rokokový milovník nežli jako svrchovaný pán tvorstva. O to závažněji vystupuje následující Iunonina vítězná árie, tvořící myšlenkový i hudební most k jejímu předchozímu výstupu. Oklamaná manželka se stává hlavní osobou dramatu – obě její árie, mimochodem jako jediné v mollové tónině, představují vrchol druhé části i celého díla. Semelina árie a závěrečný ansámbl již tvoří jen jakýsi epilog, jímž je dosaženo smířlivého rozuzlení antického příběhu.

Na tomto místě nelze připomínat všechny textové i hudební finesy díla, jež lze bez nadsázky označit za jeden z nejzajímavějších plodů Hasseho italského období. Sedmadvacetiletý skladatel zde projevuje nejen nadbytek a neotřelost hudebních nápadů, ale také kvalitní školení u geniálního představitele starší generace neapolských skladatelů Alessandra Scarlattiho. Témata řady árií vykazují melodiku typickou pro galantní sloh nastupující neapolské generace, jejich další zpracování však překvapí častým užitím chromatiky a propracovaným vedením instrumentálních hlasů. V celkové výstavbě díla s neobvyklým počtem recitativů accompagnato se – podobně jako u dalších děl z dvacátých let 18. století – projevuje jeho značný dramatický talent, který mu během dalších desetiletí přinesl proslulost prvního operního skladatele Evropy.

Jana Spáčilová

DĚJ OPERY

PRVNÍ DĚJSTVÍ

Bohyně Juno sestupuje z nebe na zem, protože se jí donesla zvěst o nevěře manžela Jupitera se spanilou pozemšťankou. Kypí v ní zlost a pomýšlí na nejrůznější formy pomsty (scéna 1). Na lesním palouku potkává překvapeného Jupitera a na přímou otázku dostává přímou odpověď: Vláda nad světem je starost, kterou lze vyvážit jen potěšením pozemsky tělesné lásky. Ta má v Jupiterově předstávě mnoho podob (scéna 2). Uražená Juno zůstává sama. Touhu po pomstě střídá lítost a apatie (scéna 3).

Ocitáme se v ložnici, kde uspokojený světovládce v lidské podobě zahrnuje svou pozemskou milenkou Semelu přízní. O její upřímnosti ale Semela neustále pochybuje (scéna 4). Jupiter však chápe její výčitky jako svádění a miluje Semelu znovu a znovu (scéna 5).

Osamělou Semelu navštěvuje stará chůva Climene, ve kterou se ve skutečnosti proměnila bohyně Juno. Lichotí jí a vnukne osudnou myšlenku, aby si svého milence zavázala přísahou, že jako důkaz opravdové lásky splní každé její přání. Tím přáním má být setkání s milencem v jeho pravé božské podobě (scéna 6).

Poté, co chůva odejde, přichází Jupiter, ale Semela je nepřístupná a zamlklá. Na naléhání vyjevuje svou nedůvěru v jeho věrnost (scéna 7). Jupiter přísahá při samotném podsvětí, že udělá cokoliv, aby ji přesvědčil o upřímnosti svého citu. Slavnostně přísahá a Semela stejně slavnostně pronese ono osudné přání. Jupiterovi teprve v tu chvíli dojde, že jako hořící božstvo svou lidskou milenkou zabije. Zuří, do jaké pasti se nechal vlákat, až se třese svět (scéna 8). Přichází Juno a přistihuje milence. Hádku přechází ve rvačku (scéna 9).

DRUHÉ DĚJSTVÍ

Semela se prochází po lese, čeká na milence a vzpomíná na jejich první setkání u potoka (scéna 10). Přichází Jupiter a snaží se ji přesvědčit, aby ho přísahy zprostila (scéna 11). Semela však trvá na svém: Upřímnost lásky má pro ni větší cenu než vlastní život (scéna 12).

V nebeském obydlí bohů proběhne krátká hádka, po které Jupiter Juno definitivně opouští. Juno zuří a zároveň se těší na Semelinu brzkou smrt, která jí má být odciněním osobní urážky (scéna 13).

Osamělá Semela v noci očekává příchod milence v jeho pravé božské podobě. Jupiter přichází jako hořící božstvo a Semela oslepená jeho září umírá. Jupiter šlený bolestí se nemůže od mrtvé milenky odloučit (scéna 14). Juno přichází na místo neštěstí a vysmívá se pošetilosti svého muže. Neschopnost odrčít si rozkoš zahubila její zdroj (scéna 15). Jupiter však dostal své přísaze a jako svrchovaný vládce světa může Semelu oživit. Semela ožívá reinkarnovaná do polobožské podoby (scéna 16). Juno se podřizuje Jupiterově autoritě, ten její gesto odmění slibem věrnosti (scéna 17).

Tomáš Hanzlík

Pořádá:

Za finanční podpory:

Hlavní partner:

Univerzita Palackého
v Olomouci

muzeum
VLASTNÍ DNE MUZEUM V OLOMOUCI

RD RÝMAŘOV

